

Undertegnede, Direktør Peter Johannes Thomsen, tillader sig herved at fremsende følgende Oplysninger om mit Liv i Anledning af, at jeg i 1934 af Hans Majestæt Kongen af Danmark udnævntes til Ridder af Dannebrog.

Min Fader og Moder boede i Ramsøllille i Gadstrup Sogn og der fødtes jeg den femtende April 1873.

Mine Forældre havde en mindre Gaard, men da Børneflokket var stor og Indtægterne smaa, bestemte min Fader sig til at begynde et Hvidtølsbryggeri. Det var selvfølgelig kun lille, men det viste sig at Pladsen var uheldig valgt, da der ikke fandtes Vand i tilstrækkelig Mængde. Resultatet blev, at min Fader solgte Fødegaarden og købte ca. 12 Tdr. Land Jord i Havdrup og byggede et, efter den Tid ret moderne, Bryggeri. Her var vi bosatte i ca. 8 Aar. Jeg begyndte at gaa i Skole i

2

Seksaarsalderen, men uheldigvis for mig var der i Skolen i 3 Aar fire forskellige Lærere, hvad der jo gjorde Undervisningen i høj Grad uensartet. Min Fader solgte Bryggeriet i 1833 og fra nu af begyndte et evigt Flytteri, som vedvarede gennem flere Aar. Heraf fulgte, at jeg næppe var kommet ind i en Skole førend jeg atter skulde forlade den, og hver Gang gik der jo en Tid inden jeg kom ind i det nye Sted. Tretten Aar gammel flyttede vi paany og jeg kom ikke mere i nogen Skole. Min Fader havde mistet alt. Efter at jeg fjorten Aar gammel var blevet konfirmeret stod min Hu til at lære Købmandsfaaget og jeg blev sat i Lære hos en Købmand i Vordingborg. Her maatte jeg, som Skik og Brug var dengang, hjælpe Karlen med at opmaale Kul, tappe Petroleum, sigte Fuddersukker, og iøvrigt holde Pakhuset rent.

Om Løn var der ikke Tale, jeg fik kun Maden og Logi. De Klæder jeg skulde bruge maatte mine Forældre købe til mig hos en eller anden Marskandiser i Købennavn, da Pengene var saa smaa, at der ikke var Raad til at købe nyt Tøj. Lomme-penge kendte en fattig Dreng heldigvis ikke den Gang, og Frihed var der ikke meget af, da Butikken altid var asben fra Klokken 6 Morgen til Klokken 10 Aften. Om Søndagen hevde vi aabent til Klokken 9 Formiddag, hvorefter Butikken skulde gøres ren; derpaa var det Søndag hele Dagen indtil Klokken 4 da Pligterne atter kaldte. Det lyder af saa meget naar naar man tænker paa Nutidens Forhold, men alt gik egentlig temmelig godt indtil en Dag min Principal fandt paa, at jeg skulde have Frygl engang imellem. Saa skrev jeg til mine Forældre

at jeg syntes der maatte være noget galt fat, naar jeg skulde arbejde som jeg gjorde, uden at faa nogen Løn og saa tilmed stille til Prygl om Aftenen. Min Fader sendte mig straks Rejsepenge og jeg forlod Vordingborg efter at have været der i 1 $\frac{1}{2}$ Aar. I det Brev min Fader havde skrevet til mig, bad han mig anmode Principalen om at give mig et Bevis for den Tid jeg havde været i Lære. Det fik jeg, og det lød saaledes: Peter Thomsen har været hos mig fra 11' Måj 1887 til Dags dato, og forlader sin Plads paa Grund af, at han med sin Faders Vidende og Vilje sætter sig op mod Principalen, og denne Slags Folk er der næppe høj Pris paa i denne Verden. Vordingborg 20' Juli 1888. (Principalens Navn)

Udrustet med denne, ikke helt almindelige Skrivelse, som man vel kan kalde for min første anbefaling, kom jeg ind til mine Forældre i København. Det vilde være for meget at sige, at jeg følte nogen Stolthed over dette mit første Forsøg paa Handelsvejen.

Min Fader skulde paa Hospitalet for at gennemgaa en Operation, og i det Par Maanedes dette stod paa hjalp jeg min Moder i den lille Butik, som mine Forældre havde i den Tid. Da Fader atter var blevet rask maatte jeg søge en Plads igen og fik Ansettelse hos Urtekræmmer Peter Jensen paa Amagerbro. Han var en god Mand, hans Frue en elskværdig Dame og der var aldrig et ondt Ord imellem os. Betingelserne med Hensyn til Arbejdstid, var ganske de samme som i Vordingborg, og jeg skulde heller ikke have nogen Løn. Men paa Juleaften fik jeg halvtredssindstyve Kroner og sidste Aar af Læretiden endog hundrede, saa nu kunde jeg næsten forsørge mig selv, hvad der var særdeles hel-

digt, da det nu var meget lidt jeg kunde faa af mine Foreldre.

Tiden gik, min Læretid var udløben og jeg blev ansat som Komsis og fik nu som fast Løn tredive Kroner pr. Maaned og alligevel min sædvanlige Julegave. Sparsommelig til det yderste, som jeg var vant til at være, begyndte jeg at samle sammen til Opfyldelsen af mit højeste Ønske, at komme til Amerika, hvor jeg troede at den store Mulighed ventede paa mig.

Det gik imidlertid anderledes. I Marts Maaned 1893 lyste jeg en tredje Klasses Billet til Chicago, kom om Bord i den gamle Udvendrerdamper "Hekla" med tolv Dollars i Lommen. Jeg var da ikke fyldt tyve Aar og havde intet Kendskab til det engelske Sprog. Selve Rejsen paa Søen varede i 31 Dage, grundet paa Havari. Hyggelig var en saadan Rejse ikke, overalt var der Griseri, og Utøj trivedes vel paa tredje Klasse. Da vi var kommet til New York maatte jeg gennem mangen en Skærsild og da jeg endelig kom til Chicago maatte jeg naturligvis først ordne Pensionat og faa mig et Bad.

Dagen efter fik jeg Arbejde, men hvilket Arbejde! Jeg var blevet Nattevagt og samtidig maatte jeg gøre rent i en Bar, og desværre kom min Mangel paa Sprogkundskaber snart paa tværs saa jeg maatte holde op. Siden arbejdede jeg paa en Færn, i et Bageri som Kusk og flere andre Steder. Jeg var ikke bange for at tage fat paa hvad det skulde være. Den første Vinter var uhyggelig, mine Indtægter meget smaa, men af Indehaveren af Bageriet, hvor jeg havde arbejdet, fik jeg Tilladelse til at sove i et Værelse bag Bageriet. Der var en Seng i dette Værelse, men desværre ingen Sengeklæder, saa min Overfrakke maatte tjene som Overdyne. Koldt var der, da der hang Is ned

ad Væggene. Mad kunde jeg kun faa een Gang daglig i denne Vinter, og dette Maaltid indtog jeg altid Klokken tolv om Dagen. Ofte følte jeg det strengt, men da Vinteren var forbi fik jeg igen ordentligt Arbejde, skiftevis ved Bageri som Kusk, ved Mælkevogn som Kusk og senere et Par Aar ved et Kartoffelfirma. Men dette Arbejde var haardt og til laveste Løn. Et stort Gode for mig var det, at jeg nu kunde tale Landets Sprog, og med min sammenspærede smaa Penge købte jeg en Mælkeforretning, som dog ikke kunde give mig mere Udbytte end hvis jeg arbejdede for andre. Efter et Aar solgte jeg denne Forretning og fik Plads ved et Mælkefirma, men blev saa syg af Gigtfeber og var meget daarlig gennem henved tre Maaneder.

Selvfølgelig var min Plads optaget af en anden, da jeg meldte mig til Tjeneste igen, og Modet begyndte for første Gang at svigte mig, fordi jeg stod paa fuldkommen bar Bund, og jeg tænkte paa at skrive til min gamle Principal i Danmark, da jeg vidste han vilde sende mig Penge, hvis jeg bad ham om at hjælpe mig til en Billet hjem.

Men nej, jeg kunde ikke gøre dette. Jeg søgte og fik atter Arbejde ved et stort Mælkefirma. Om Morgenen Klokken tre maatte jeg op og ud med Vognen, hvad enten det var Regn eller Sne og arbejde Ugens syv Dage. Men det var jeg jo vant til, og fra nu af var mine Sorger, med Hensyn til Arbejde og Økonomi, forbi. Jeg begyndte at spare paany og efter et Par Aar indgik jeg Ægteskab med min Hustru, der var født i Amerika men af dansk Herkomst. Hun kunde tale næsten dansk, men vi talte altid amerikansk. Min Hustru var meget praktisk og hun fik købt brugte,

men næsten nye Møbler, saa vi fik et pænt og hyggeligt Hjem for smaa Penge. Efter at vi havde været gift i kun tre Maaneder blev min Hustru meget syg og maatte lade sig operere, og atter saa jeg min lille opsparede Kapital forsvinde til Læger, Medicin o. desl. Dog, efter ca. fem Maaneders Forløb var min Hustru tildels rask.

Mine Forældre havde de sidste ca. 3 Aar haft en Ableskiveforretning i København i Blaagaardsgade. En Dag kom en Mand ind i Forretningen og købte seks Ableskiver og et Glas Mælk, som han fortærede paa Stedet. Denne Mand solgte ^{til} Fader en Blok Marseillesæbe - ca. 5 Pund for en Krone - og de to kom til at tale sammen. Resultatet blev at min Fader skulde betale ti Kroner for Recepten paa denne Sæbe og selvfølgelig have Ret til at overvære Fabrikationen et Par Gange. Dette skete allerede nogle Dage efter og fra nu af tilvirkede mine Forældre baade Ableskiver og Marseillesæbe. Det gik dog kun smaat med Sæben, som de solgte til Venner og Bekendte og til deres Venner igen. Min Fader solgte Ableskiveforretningen og fik derved nogle faa hundrede Kroners Driftskapital og vilde nu kun lave Sæbe. Han følte imidlertid at han ikke mere var ung og han skrev til mig, at han var for gammel til at bringe noget virkeligt ud af sin nye Virksomhed. Muligvis kunde Moder og han nok med Sparsommelighed leve af den, men hvis jeg kom til mente han det sagtens kunde gaa saa godt, at vi alle kunde leve under bedre Kaar end dem, der nu blev budt os.

Da jeg fik dette Brev greb Længslen efter Danmark mig, og da jeg talte med min Hustru tilskyndede hun mig, idet hun sagde at jeg blot skulde rejse, da jeg trængte til en god Ferie og selv kunde hun tage hjem til sin Moder, som boede i Chicago.

Som den driftige og energiske kvinde, hun er, sagde hun, at vi var to maatte vi sagtens kunne klare os. Hvis det gik mig godt i Danmark vilde hun komme dertil, hvis det ikke gik, som vi haabede, skulde jeg komme tilbage. Som tænkt saa gjort. Jeg sagde min Flads op med Løfte om at faa den igen hvis jeg kom tilbage; alle Møblerne blev solgt og da jeg stod og skulde rejse vilde min Hustru alligevel med. Og hun kom med. Jeg laante af en god Ven 150 Dollars, som jeg dog nærmest betragtede som en Reserve, hvis det skulde glippe for mig i Danmark.

Ved Midsommertid, det var i Juli 1899, kom jeg atter til København, holdt Ferie i fjorten Dage og derefter begyndte Faders og mit Kompagniskab. Naar jeg tænker tilbage maa jeg sige: ak, hvor smaat. Vi opgjorde hele Varelageret til tredssindstyve Kroner, jeg indbetalte tredive Kroner i Firmaet og foruden Varelageret var der i Fabrikken (et forhenværende Hønsehus) en Balje, et Kogeapparat, en lille Gryde og en Pind, og nu begyndte Arbejdet.

Fader overlod mig hele Kommandoen, jeg antog et Par Agenter som dog snart gav op, og min Hustru begyndte Agenturet, Hun forstod det, om Dagen tilvirkede jeg Sæben, og om Aftenen bragte jeg de solgte Varer ud til kunderne.

Mine Forældre havde udlejet et lille Værelse med egen Indgang. Det lejede jeg og indrettede deri mit første Udsalg. Dette passede mine Forældre. Vore Indtægter steg efter vore vante Forhold meget hurtigt og efter kun kort Tids Forløb blev den saakaldte Fabrik for lilld. Firmanavnet "Sæbefabrikken Blaagaard" blev indregistreret og for hver Gang der var Penge nok i Kassen

blev en ny Butik aabnet. Naar Firmaet fik dette Navn er det fordi den første Fabrik laa i Blaagaardsgade paa Nørrebro. Da den hurtig blev for lille, flyttedes den nogle Gange og i Ryesgade blev den indrettet med Maskiner og ret store Kogekedler og alle Sorter Sæbe samt indførte Skurebørster, Hus-holdningsvarer og Galanterivarer, som blev forhandlede i alle Udsalgene.

Det gik stadig godt. I 1914 kom saa Verdenskrigen, som bragte mange Besværligheder med sig, men ogsaa gav Forretningsfolk store Chancer. "Sæbefabrikken Blaagaard" blev i 1916 A/S. med mig som administrerende Direktør. Kapitalen var da en halv Million Kroner, som senere blev udvidet til en og en halv Million. Da alt paa Børsen i 1918-19 gik den anden Vej opkøbte jeg de fleste Aktier og solgte dem saa i 1925 til min Kollega og Konkurrent C. Schou's Fabrikker.

Nu skulde jeg til at leve som Velhaver, det var Meningen at jeg nu skulde nyde Frugten af de mange Aars strenge Arbejde, men som det gaar de fleste Mennesker, som har oparbejdet noget og saa bliver ledige, saaledes gik det ogsaa mig. Tiden faldt mig for lang og jeg maatte igen til Arbejdet.

Heldigvis havde jeg under Krigen købt en lille Part i en nylig paabegyndt Sæbefabrik i Landskrona. Da jeg imidlertid ikke var Enehersker ved denne Virksomhed fik den Lov at gaa som den bedst kunde. Paa det Tidspunkt da jeg blev ledig i Danmark, købte jeg alle Aktier og nu kunde jeg vælge, enten at likvidere eller at sætte den ind under ordnede Forhold.

Jeg valgte det sidste og flere Dage om Ugen opholdt jeg mig i Landskrona indtil 1926, da jeg med min Hustru satte Bo der. Fra nu af gik Fabrikken frem i hurtigt Tempo, et Par Ejendomme ved Siden af blev købt og jeg indrettede ogsaa Fabrik og Lager i dem. Men i 1929 blev jeg meget syg af Blodprop og laa i Sengen i seks Maaneder. Gennem et helt Aar kunde jeg kun gaa ved Hjælp af Krykker, men i denne Tid byggede jeg et større Hus til yderligere Udvidelse af Fabrikken og jeg kan uden Overdrivelse sige, at denne nu er en af de mest moderne i Sverige, med Hensyn til Teknik.

Paa Fabrikken fabrikeres blød Sæbe, Toiletsæbe, alle Sorter Vaske- Pudse- og Skuremidler, Perfumer, Haarvæde, kosmetiske Artikler som Tandcreme, Hudcreme, Pudder og alt som dertil hører, af tekniske Artikler saa Glycerin, Bonevoks, Skosvætte m.m.

Navnet paa Virksomheden er Industrie A/B. "Sylva". Til Firmaet hører for Tiden 103 egne Butikker kaldte Tvålhuset "Resia". De er spredte over næsten hele Sverige og fra dem foregaar alt Salg fra Fabrikken af vort Fabrikat og desforuden af købte svenske og importerede Varer, som Manufakturvarer, Gramofonplader, Glas og Porcelæn, Legetøj og et Utal af andre Ting. Altsaa en meget blandet Forretning. Paa Fabrikken er ansat 10 Funktionærer, 25 Kontor- og Rejsepersonale og 150 Arbejdere, mandlige som kvindelige og i Butikkerne ca. 400 Ekspeditricer, ialt 585 Personer.

I November 1933 blev jeg af Hans Majestæt Kongen af Sverige udnævnt til Ridder af Vasaordenen og i 1934 - den 24. Oktober - blev jeg, som vedblivende er dansk Undersaet, benådet med Ridderkorset af Dannebrogordenen.

Landskrona i Marts 1935.

